

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej "S." w W.
przeciwko Miastu W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) nie obciąża strony powodowej kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 lipca 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda Spółdzielni Mieszkaniowej „S.” w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 listopada 2013 r. o zapłatę przez pozwane m. W. kwoty 220 427,04 złotych z tytułu nadpłat opłat rocznych za użytkowanie wieczyste gruntów w latach 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007. Oddalając apelację Sąd drugiej instancji podzielił ocenę prawną niespornego między stronami stanu faktycznego, dokonaną przez

Sąd Okręgowy, w szczególności upływ terminu przedawnienia roszczeń strony powodowej, wynoszący trzy lata ze względu na związanie tych roszczeń z działalnością gospodarczą Spółdzielni.

W skardze kasacyjnej powodowa Spółdzielnia zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym orzeczeniem prawa materialnego, tj. art. 118 k.c. przez jego błędną wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie oraz art. 5 k.c. przez niezastosowanie w niniejszej sprawie. Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na rzecz powódki żądanej kwoty, ewentualnie po uchyleniu tego wyroku przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania strona powodowa powołała się na potrzebę wykładni art. 118 k.c. odnośnie do związania roszczenia spółdzielni mieszkaniowej o zwrot nadpłaconej opłaty z tytułu użytkowania wieczystego gruntu z prowadzeniem przez nią działalności gospodarczej i przez to trzyletnim terminem przedawnienia. Powodowa Spółdzielnia zaprezentowała zdanie odmienne i je w uzasadnieniu skargi przedstawiła. Próbowwała je wesprzeć orzecznictwem dotyczącym zwłaszcza pojęcia działalności gospodarczej. Użyta argumentacja okazała się jednak nieprzekonująca, w szczególności ze względu na przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej wynikające z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. (por. niedawne postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14; z dnia 23 kwietnia 2015 r., I CSK 691/14; z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 592/14; z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15 i z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 75/15, nie publ.).

Wątpliwości interpretacyjne konkretnie powołanego przepisu powinny mieć istotne motywy dotąd w orzecznictwie nie rozważane lub dające wyraz różnej nadal wykładni dokonywanej przez sądy. W wypadku uzasadnienia wniosku skarżącej

Spółdzielni tak nie jest. Sama przywołała niedawną uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2014 r., III CZP 33/14 (OSNC 2015, nr 5, poz. 56), w której wyrażnie SN opowiedział się za związkiem między prowadzeniem działalności gospodarczej przez spółdzielnię mieszkaniową a użytkowaniem wieczystym gruntów i opłatami z tym związanymi. W swojej argumentacji SN przypomniał wcześniejsze orzeczenia, z których te ostatnie wykryształizowały stanowisko zaprezentowane w uchwale (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2013 r., I CSK 34/13, OSNC 2014, nr 9, poz. 90 i z dnia 10 stycznia 2014 r., I CSK 179/13, nie publ.). Nie został zatem podzielony wcześniejszy pogląd, zaprezentowany w wyroku z dnia 16 września 2009 r., I CSK 18/09 (nie publ.). Opłaty za użytkowanie wieczyste zostały powiązane z gospodarką finansową spółdzielni i jej działaniami inwestycyjnymi oraz poddania zasadom racjonalnego gospodarowania, co łącznie przełożyło się na sferę działalności spółdzielni w sferze jej majątku i stąd ostateczne wnioski. Ze względu na to, że strona powodowa nie przedstawiła nowych argumentów, które by mogły zasadnie podważyć przyjęty tok myślenia w uchwale Sądu Najwyższego III CZP 33/14, brak jest podstaw do kwestionowania tej uchwały i rozważania po raz kolejny tej samej kwestii, już rozstrzygniętej przez Sąd Najwyższy.

W tej sytuacji należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, nie obciążając strony powodowej kosztami postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.